

møde andre Hindringer i den fri Konflukt end dem, der ere anordnede i § 12 i Loven af 30te Marts 1885. Underledes vil Forholdet kunne stille sig i Tilfælde af, at Koleraen maatte herse paa et Sted i Nærheden af vor Landgrænse. Forholdet vil da let kunne blive det, at Foranstaltninger mod Koleraens Indtrængen søværts vise sig at være temmelig intetsigende, naar man frit skulde kunne rejse ind over Landgrænsen. Naar Kolera maatte herse saa Timers Rejse fra Landgrænsen, ville jo meget let, selv om der træffes de Foranstaltninger, som omhandles i Loven af 30te Marts 1885 § 12, Folk, der ere smittede af Sygdommen, ved Bøgeundersøgelse kunne vise sig at være saa raske, at de kunne rejse ind over Landgrænsen og dog kunne indføre Smitten i Landet. Derfor samstemmer Udvalget med Regeringen i, at saa længe man vil opretholde Karantæneforanstaltninger over for Skibe, er det nødvendigt, naar disse Foranstaltninger skulle naa deres Maal, at have lignende eller tilsvarende Foranstaltninger med Hensyn til Trafikken over Landgrænsen. De to Foranstaltninger, som der her kan være Tale om, ere dels fuldstændig Afspærring af Grænsen for al Trafik, dels Indførelse af Karantæneforholdsregler, hvilket sidste vil forudsætte Anlægget af en Karantæneanstalt ved Landgrænsen. I den almindelige Førestilling fremtræder den Foranstaltning, der gaar ud paa ganske at afspærre Landgrænsen, som den byrdefuldeste og vil vel ogsaa stundom i Virkeligheden være det. Udvalget mener imidlertid alligevel, at man i det mindste for Tiden bør vælge som Udvej denne Afspærring og ikke skride til Anlæg af en Karantæneanstalt. Foruden at der upaatvivlelig kun sjældent vil blive Anvendelse for en saadan, og foruden at dens Anlæg vil være meget kostbart — Regeringen har ladet udarbejde et Overflag, som lyder paa 300,000 Kr., men Sundhedskollegiet har gjort forskellige Indvendinger mod denne Plan som ikke værende tilstrækkelig, saa at man mulig kunde komme op til det dobbelte — foruden disse Omstændigheder, der gøre det betænkeligt at skride til et saadant Anlæg, foreligger den særlige Omstændighed, at de videnskabelige Anskuelser om Koleraen, om den Maade, hvorpaa Kolera smitten forplanter sig, endnu ikke have vundet et fuldstændig klart, almindelig anerkendt Resultat. Hvis man i Tidens Løb skulde komme til, at Karantæne ikke er et videre hensigtsmæssigt Middel til at værne Landet mod Koleraens Indtrængen, og man derfor vilde opgave Karantæne over for Skibe, maatte man jo gøre det

samme med Hensyn til Landgrænsen, og saa vilde den Anstalt, som havde kostet en stor Sum Penge, komme til at ligge unyttig hen. Udvalget mener derfor, at for Tiden bør man ikke give en Lovbestemmelse i denne Retning; det maa være forbeholdt Fremtiden. Hvis i Tidens Løb de videnskabelige Undersøgelser skulde slaa fast, at man bør bibeholde Karantænen over for Kolera, saa vil først det rette Tidspunkt være kommet til Anlæg af en saadan Anstalt. Hermed har jeg angivet Grunden til, at det er foreslaaet at lade den nævnte Bestemmelse i § 1 udgaa.

I Betænkningen er der til det samlede Udvalgs Udtalelse knyttet nogle Bemærkninger af et enkelt af dets Medlemmer, nemlig den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kred (Det. Hansen). Det ærede Medlem anstiller nogle Betragtninger om, hvorledes den Myndighed, som Lovforslaget § 1 giver Justitsministeren til at afspærre Landgrænsen for Persontrafikken, formæntlig vil blive benyttet, idet han udtaler den Formodning, at Afspærringen kun vil blive kortvarig, kun vil være, indtil man har faaet ordnet de øvrige Foranstaltninger, som Lovgivningen hjemler til Forhindring af Sygdommens Indtrængen i Riget. Jeg for mit Vedkommende tror nu ikke, at det vil gaa ganske saaledes til, som det ærede Medlem udtaler. Det vil i alt Fald bero paa, hvorledes Justitsministerens Opfattelse er, hvor tidlig Ministeren mener at kunne forsvare at opgive den trufne Foranstaltning, hvorvidt han formener, at de øvrige Foranstaltninger, som i Henhold til Lovgivning kunne træffes, ville kunne træde i Stedet for en Afspærring. Jeg skulde derfor ikke være kommen videre ind herpaa, naar det ikke var, fordi det ærede Medlem forudstikker disse Bemærkninger for derpaa at udtale sig om det Spørgsmaal, som har været rejst af ham og andre Medlemmer i Udvalget, nemlig om man ikke i § 1 til Bestemmelserne om den Myndighed, som Paragraphen tillægger Justitsministeren, burde tilføje nogle Bestemmelser, som skulde gaa ud paa noget at begrænse denne Myndighed, saaledes at den ikke blev anvendt, uden at det var høist nødvendigt. Det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem siger, at et saadant Forslag har ikke kunnet vinde Flertal i Udvalget. Flertallet i Udvalget har ment, at man ikke til § 1 burde knytte en saadan Bestemmelse. Et af to maatte jo være Tilfældet: enten maatte en saadan Begrænsning holdes i saa almindelige Udtryk, at det faktisk dog kom til at bero paa Justitsministerens rent subjektive Anskuelse, hvorvidt han burde ophæve en Afspærring, og i